

умни и учени хора, та не ще бжде лесно да се прескочи единъ отъ тѣхъ изкопанъ трапъ. Сега още по-ясно стана на даскалъ Стефанъ, че въпросътъ е около гръцкия езикъ въ неговото училище. Не може иначе да бжде щомъ тукъ сж Донко Петровъ и докторъ Стоименски, такъвъ врагъ на гръцкото писмо и гръцката намѣса въ нашия животъ. . .

Докторъ Петровъ и Стоименски седѣха на миндерличето, а срещу тѣхъ — на две столчета безъ облѣгала седѣха Лазаръ и Куртоолу. Донко Петровъ бѣше облѣченъ въ шаечни френски дрехи и на главата му стоеше добре нахлупенъ фесъ. Отъ дветѣ страни на лицето се спущаха дълги пирги кестенява коса. Той бѣше едъръ, кръвенъ човѣкъ съ будни живи очи и малко сипкавъ гласъ. Докторъ Стоименски, като че се смути отъ влизането на даскалъ Стефанъ. Нѣжното обрасло съ кждрава брада матово лице малко побледнѣ.

Когато даскалъ Стефанъ влѣзе, всички станаха и почително се ржухаха, а той сне малкото фесче и седна на края на миндерличето. Тѣй бледенъ, съ дългитѣ отхвърлени назадъ коси и спокойнитѣ сини очи той наистина приличаше на светецъ.

— Ще ни извинишъ, даскалъ Стефане, рече бѣловласиятъ Славчо Куртоолу нѣкакъ неприятно стѣсненъ, като се понамѣсти на мѣстото си. — Ти знаешъ, че цѣлиятъ градъ те почита и обича, та за туй работитѣ ти вървѣха така . . . безъ да ги спира нѣкой. Но . . . после . . . батинка . . . ти знаешъ че . . .

Донко Петровъ видѣ затруднението на Куртоолу, взе думата и заговори:

— Днесъ е третиятъ пжтъ какъ се събираме, даскалъ Стефане. — Той наведе глава и замлѣкна за да подреди мислитѣ си. Чистосърдечие и искреность трептѣше въ гласа му, такава искреность, при която разпратата никога не стига до свада.

Петровъ продължи:

— Ти знаешъ даскалъ Стефане, какви бѣха намѣренията на гърцитѣ съ тия свои училища въ бѣлгарско. Тѣ искаха новото поколение да забрави матерния си езикъ и като възлюби гръцкия, да забрави рода си и, аднимъ словомъ, да се погърчи. Еллада трѣбва да покори цѣлия Балканъ и никакъвъ другъ езикъ да не се чува освенъ само гръцки. И право да ти кажа, даскалъ Стефане, че като видѣхме какъ всичко младо е изкълчило езика си и какъ се е повлѣкло подиръ гръцкия езикъ па зашиткало при всѣка дума, право да ти кажа, че се уплашихъ. Ако върви все тѣй работата, въ нѣ